

Het Droomhuis

Verawati Calmer

By Verawaty

Datum: maart 2021

©*Verawaty*

1^e druk, februari 2021

2^e druk, maart 2021

Onder beheer van *Verawaty*

Titel: Het droomhuis

Auteur: Verawati Calmer

Copyright © 2021 Verawati Calmer

Uitgegeven door: Verawaty, Nieuwegein

Alle Rechten Voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is een fictief werk. Namen, karakters, plaatsen, evenementen en incidenten zijn de producten van de verbeelding van de auteur. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, of werkelijke gebeurtenissen is puur toeval.

Geluk. Wat is geluk? Een groot huis? Een groot gezin? Een grote auto? Geluk wordt vaak geassocieerd met groot en veel. Dan zal ik wel veel geluk hebben, denk ik nu. Als ik naar het gezicht van mijn dochttertje kijk, twijfel ik daar toch aan. Met grote ogen staat ze in de enorme hal van ons nieuwe huis.

‘Gaan we hier wonen?’ Vraagt ze met een hoge piepende nadruk op het woord ‘hier’.

Ik leg mijn hand op haar donkere haartjes. ‘Ja dat wist je toch?’ Ik doe een stap opzij als een verhuizer voorbij loopt. In mijn armen begint mijn jongste dochttertje te bewegen. Ze is net vier maanden en ze heeft nog geen benul van de verandering in ons leven. Mijn vierjarige enigszins.

‘Lieverd, laat anders hun kamers even zien.’ Mijn man, mijn geliefde. Hij kan het niet laten toch de verhuizers te helpen. Zo zie ik hem het liefst, gewoon aan het werk. Niet die idiote ambitieuze snelle jongen die hij is geworden. Ik houd van hem, nog steeds, maar ik krijg het steeds benauwder van zijn snelle carrière. Ondanks het succes wil ik er nog steeds niet aan. Het gaat gepaard met vreemde bijwerkingen kan ik je zeggen. Waar ik vroeger om gelachen had. Wat ik vroeger nooit serieus had genomen of zelf geambieerd heb. Daarom probeer ik me zoveel ik kan ervan te distantiëren. Voor mij geen positie als vrouw achter de man, maar ernaast. Gelukkig denkt hij er hetzelfde over. Daarover wel.

Dus ja, ik heb geluk gehad. Dat besef ik als ik met mijn dochttertjes de grote trap op loop. Het is een enorm huis, mijn ware droomhuis. Niet in de meest sexy plaatsen van Nederland, maar daar hebben we bewust voor gekozen. De randstad begon ons steeds meer te benauwen en we kozen voor een plaats meer richting het oosten van de provincie Utrecht.

Ons huis is groot en voor de buitenstaander te groot voor een gezin met maar twee kinderen. Maar zowel mijn geliefde als ik werken aan huis. Mijn man is naast een bekwame investeerder ook succesvol in zijn werk als spreker en adviseur voor diverse ondernemingen en organisaties. Zelf ben ik actief als coach, journalist, schilderes en ja ook als investeerder. Veel geluk dus, dat zeker. Maar ook hard werken, daar zijn we hetzelfde in.

Ik bijt op mijn lip als ik het raam uit kijk op de overloop. De tuin is nog prachtiger dan in mijn herinnering.

‘Assepoester’, zegt mijn dochtertje.

Er is een scène waarin Assepoester door de tuin rent en huilend neervalt. Al van kinds af aan droom ik van zo’n huis met een tuin waar ik doorheen kan rennen als verdriet en frustraties te veel worden. Dit is het huis, dit is de tuin.

‘Ja meisje. Assepoester.’ Ik druk mijn jongste dicht tegen mij aan.

Wat had ik dit graag willen delen. Met mijn ouders en broer. Ze zijn er, daar moet ik in geloven. Ze zijn overal. Dit huis is ook van hun. Het geld zit erin. Het geld dat ik erfd na hun overlijden. Dat veel te vroeg kwam.

Geluk. Het is maar hoe je het bekijkt.

Verrassend genoeg voel ik me direct thuis. Anders had ik het ook niet gekocht, dit enorme huis. Het is een groot landhuis gelegen in een van de afgelegen paden nabij het centrum. Eromheen ligt een groot stuk grond, maar niet te groot. Het is ideaal voor ons aangezien we heel slecht zijn in het onderhouden van een tuin. Ik neem me meteen voor zo snel mogelijk een hovenier in te schakelen die regelmatig de tuin kan bijhouden. Tenslotte moet het wel Assepoester blijven aangezien ik dit sprookje regelmatig heb verteld tegen mijn vierjarige dochter Gia. Alsof dat de verhuizing naar dit grote huis goed maakt. Het is niet alleen naar een groot huis, maar ook naar een andere plaats. Nieuwe mensen, nieuwe school, nieuwe kinderen. Allemaal nieuw, omdat haar ouders dat wilden. Vooral haar moeder.

‘Mammie.’ Twee armpjes vouwen zich om mijn middel. Als ik naar beneden kijk zie ik Gia’s stralende gezichtje.

‘Dag kleine meid. Heb je goed geslapen?’

Ze knikt en haar donkere haartjes dwarrelen heen en weer.

‘Ze heeft goed geslapen.’ Mijn man loopt binnen en geeft me een kus. Daarna gaat hij naar onze jongste die in haar stoeltje ligt. ‘En jij? Je was er vroeg uit.’

‘Ik heb goed geslapen, maar deze kleine had weer honger.’ Ik kriebel Yasmine op haar buikje.

Yasmine, de naam die Gia had verzonnen. In die tijd was ze in de ban van Aladdin en Yasmine werd de naam. Thijn en ik waren meteen overtuigd en dat had niets te maken met het sterke karaktertje van Gia. Nooit had ik kunnen bedenken dat deze naam zo toepasselijk zou zijn voor deze meid. In mijn puberjaren was ik geobsedeerd door de supermodellen die in de aandacht waren en ik was met name geboeid door het verhaal van Gia Carangi. Dus de naam van mijn dochter werd Gia en Thijn ging zonder problemen akkoord. Kort en krachtig, daar hield hij van en hoorde bij onze oudste.

Yasmine zal anders zijn, dat merk ik nu al. Zelfs met haar vier maanden zie ik alleen maar een meisje. Ze heeft een bijzonder fijn gezichtje, bedachtzame oogjes, maar erg aanhankelijk. Ze wil alleen maar in mijn bijzijn. Gia had dat minder. Wilde al snel geen borstvoeding meer en zodra ze kon lopen wilde ze alleen maar op onderzoek uit. Hoe vaak ze niet is gevallen van de trap, omdat ze te snel dacht te kunnen traplopen.

Nog een reden dat deze tuin een uitkomst is, er staan twee bomen in waar Gia zich behoorlijk in kan uitleven. Ik verwacht dat er wel wat boomhutten gebouwd gaan worden. Als ik mij omdraai zie ik Gia woest met haar haartjes worstelen om een staartje te maken. Dat kan ze ook al zelf, ze gaat zo snel dat het voor mij niet altijd bij te houden is.

‘Wat zijn jouw plannen?’ Ik druk op de knop van ons koffieapparaat en wacht op de cappuccino.

‘Mijn kantoor op orde maken. Zou jij ook moeten doen.’

Die toon, altijd die toon. Die overheersende dominante houding stoort me steeds meer, maar ik ben niet weerbaar genoeg om hem daarin tegen te spreken. Ja ik ben coach, maar niet zo’n coach. Ik begeleid mensen in hun loopbaan, het zoeken naar nieuwe kansen en wegen in hun leven. Zelf ben ik redelijk bekwaam in het vinden van nieuwe manieren om mijzelf te onderhouden en te ontwikkelen. Assertiviteit, daar ben ik niet zo goed in. Ik kan mij redelijk staande houden in mijn werk, maar het heeft een reden dat ik gehecht ben aan mijn zelfstandigheid. Daar komen we weer bij dat geluk. Ik ben niet dom, dat heb ik zowaar moeten ontdekken, ja echt. Op de basisschool werd mij namelijk iets anders gezegd. Nou ja gezegd, er werd niets gezegd, ik moest het maar uitzoeken. Dat deed ik dan maar en in groep 8 kreeg ik MAVO advies. MAVO. Ook daar ging ik niet tegenin, mijn ouders wel en die stuurden me naar een school die een mavo/havo brugklas had.

‘Dat rare kreng kan me wat.’ Het waren de exacte woorden van mijn moeder. Ze lag nooit zo goed bij de leraren op school. ‘Laat niemand je iets wijs maken, dametje. Je bent slim, dus je gaat gewoon naar de mavo/havo brugklas. Als het toch niets is, dan hebben we altijd nog de mavo.’ Die knipoog, mijn kin in haar hand. Ze bedoelde het lief, maar ik vatte het toch op als een dreigement. Ik vat alles op als bevel of dreigement. Dus werken deed ik en op de middelbare zagen de leraren gelukkig wel mijn potentie. Na de tweede brugklas kon ik zonder problemen naar de havo en omdat ik nog geen idee had wat ik wilde, deed ik daar het VWO erachteraan. Daar ontmoette ik Thijn al. We raakten bevriend, eigenlijk door een stom misverstand. Mijn Indonesische uiterlijk maakte hem nieuwsgierig, maar in tegenstelling tot Thijn heb ik een Nederlandse familie. Toen ik vier maanden was werd ik door mijn Nederlandse ouders geadopteerd en kwam ik in Nederland terecht, in het plaatsje Bilthoven. Thijn komt echt uit een Indische familie en door hem leerde ik de Indonesische cultuur kennen met rijsttafels, Indo-rock, gitaar en

drukke volle woonkamers. We waren eerst vrienden, meer niet. Of wel. Thijn was een charmante jongen, kon genoeg meisjes krijgen en daar wilde hij nog lang van genieten. Dus nee, met Thijn gebeurde niets. Wel met zijn beste vriend Laurens. Daar zag ik echt een toekomst in, maar onze verkering overleefde het studentenleven niet. Laurens zag meisjes en daarmee was het al gauw klaar. Laurens moest een correcte dame trouwen en niet een warrige vlinder als ik was. Tijdens het VWO hadden zijn ouders nog hoop, maar toen ik koos voor de studie Journalistiek zagen ze een relatie met mij minder zitten. Dat was voor Laurens geen probleem, maar die dames in de studentenvereniging werden toch interessanter. De verkering ging voorbij en ik vervolgde mijn leven als single student. Daar had ik geen probleem mee. Vele vriendjes volgden, de een specialer dan de ander. Toen ontmoette ik Thijn, tijdens een congres dat ik bijwoonde als financieel verslaggever. Thijn was een van de aanwezigen, we herkenden elkaar en we spraken af. Een half jaar later raakte ik zwanger van Gia. Ik raakte nooit zwanger, maar wel van Thijn. Alsof het zo bedoeld was.

3.

Financieel verslaggever. Ik geloof dat mijn vader nog nooit zo hard gelachen heeft als toen. De dag dat ik vertelde over mijn nieuwe baan. Hij lachte me niet uit, integendeel, hij vond het prachtig dat ik juist niet voldeed aan het beeld van een dame die verstand heeft van financiën. Het was de ultieme keuze en het bracht me veel. Een goede baan, financieel inzicht en een tweede carrière als investeerder. Het begon met mijn eerste studio, daarna mijn appartement en vervolgens een woning. Zo had ik al een mooi kapitaal opgebouwd op mijn 32e jaar. Allemaal alleen, zonder een vent erbij. Samenwonen deed ik niet aan. Als ik een relatie had, dan pendelde ik met tas en auto heen en weer. Werken kon ik overal in die tijd en op mijn 34e begon ik mijn derde loopbaan als coach. Ik raakte toen ook zwanger en dat was toch de tijd dat ik moest gaan samenwonen. Dat doe je als je kinderen hebt samen. Je leeft samen als vader en moeder, als man en vrouw. Thijn en ik gingen niet meteen trouwen toen we Gia kregen. Samenwonen was voor ons beiden al een grote stap, maar het ging goed. Thijn was opgelucht dat ik inderdaad die zelfstandige vrouw was die niet continue verlangde dat haar man thuis was. Dat laat ik hem maar denken, eerlijk gezegd heb ik hem liever om mij heen. We hebben het goed, we kunnen goed samen zijn. Zelfs thuis werken in zijn twee-kamerappartement met Gia om ons heen maakte ons niet knettergek. Dat zegt toch veel. De passie blijft, we blijven liefdevol naar elkaar en we kunnen nooit van elkaar afblijven. Daarom raakte ik een tweede keer zwanger, van Yasmine.

Volgens Thijn ben ik toch zijn droomvrouw, zegt hij. Hij ziet er niet uit als een Indo, maar hij is het wel. Zijn haar is donkerblond met grote golven. Zijn ogen verraden wel zijn Indonesische bloed, die zijn bizar donker, bijna zwart. Maar zijn huid is behoorlijk licht, alleen in de zomer of op vakantie kleurt zijn huid sneller bruin dan bij de meeste Nederlanders het geval is. Zeker zijn lengte doet niet denken aan een Indo, 1 meter 85 is een behoorlijk eind en zeker naast mij. Hoewel het Nederlandse eten redelijk zijn best heeft gedaan, ben ik niet groter dan 1 meter 65. Het is groot voor een Indonesische, maar klein naast je partner van 1 meter 85. Het maakt niet uit, ik heb dat liever dan een te lange lengte.

Toch voelt dit grote huis wel overweldigend voor mij, hoewel ik er ontzettend blij mee ben. Ik heb me laten overhalen door Thijn en ben in de weer met de dozen om mijn kantoor en atelier in te richten. Yasmine heb ik in een bedje gedaan die ik in mijn kan-

toor heb geplaatst. De ruimte is zowel mijn kantoor als mijn atelier. Het licht in deze ruimte is gewoonweg fantastisch en eigenlijk is deze plek alles wat ik nodig heb van dit hele huis. Soms vraag ik me af waar ik werkelijk de rest van het huis voor nodig heb. Juist de kinderen, die hebben uiteraard ieder hun eigen kamer. Dan heb je de kamer van Thijn en mij, where the magic happens, uiteraard. We hebben een andere kamer op de zolder die we gaan inrichten als sportruimte. De kantoorruimte is door de vorige bewoners gebruikt als eetkamer, maar Thijn en ik vinden dat onzin. De eettafel staat bij ons gewoon in de woonkamer. Op deze manier blijven we toch nog een beetje bij onszelf. De ruimte ernaast werd eigenlijk als kantoor gebruikt, deze mag Thijn gebruiken als hij besprekingen heeft of de verflucht van mijn schilderijen zat is. Mij zal die niet snel zat zijn, we zitten graag bij elkaar in een ruimte als we werken. Uiteindelijk is dat ook onze kracht geweest die ons leidde naar het succes waardoor we dit immense huis konden kopen.

Geluk voelt daarom ook beangstigend. Als alles zo mee zit, dan moet het een keer mis gaan. Al vraag ik me af wat er nog mis kan gaan, als je al je ouders en broer hebt verloren. Dan heb je toch alles wel gehad, lijkt me. Hoop ik. Het maakt het moeilijker voor mij echt te genieten. Bij iedere stap die ik zet voel ik pijn en schuldgevoel. Ik mag wel verder en hen is het afgenomen, maar dit doe ik ook voor hen. Dat zeg ik steeds en het huis zal een groter doel hebben. Welke dat is of wordt, dat weet ik nog niet. Eerst maar die dozen uitpakken, dat is een hele klus. En mijn meisjes. Mijn lieve meisjes waar ik alles voor over heb. Als Yasmine begint te jammeren, doe ik haar weer in de draagzak waar ze altijd het rustigste is.

Op het schoolplein voel ik me al meteen een vreemde eend met mijn zwarte haren. Daar ben ik mij niet vaak bewust van. Natuurlijk ben ik al jaren gewend aan het feit dat mijn uiterlijk niet overeenkomt met de meeste inwoners van Nederland. Op de basisschool was ik het enige donkere meisje, maar ook daar stond ik niet bij stil. Niet bewust althans. De eenzaamheid verweet ik meer aan mijn teruggetrokken karakter en het feit dat ik weinig vriendjes had. Ik had twee vriendjes, Robin en Valerie. Ze woonden naast mij in de straat en we liepen altijd met zijn drie naar school. Dat duurde zelfs tot groep 8. Robin groeide al gauw uit tot de grootste jongen van de klas en Valerie als een van de meest populaire meisjes. Ik werd gedoogd en zij kenden mij. Ik werd simpelweg beschermd door Robin en Valerie als mijn burens. Zij wisten mijn ware verhaal, de adoptie, het meisje uit Indonesië. Het buurmeisje dat ineens naast hen woonden, al waren zij ook maar kleine spruiten. Iets in me zegt dat hun ouders het verhaal regelmatig herhaald hebben. Tot vervelens aan toe, maar dat het duidelijk was dat ze mij niets mochten maken en mij altijd moesten helpen. Achteraf belachelijk, maar dankzij deze twee kinderen heb ik mijn basisschool ondanks de eenzaamheid zonder te veel drama kunnen doorstaan. Hetzelfde geldt voor de middelbare school. We gingen allemaal naar een grote scholengemeenschap. Robin en Valerie mochten naar het Atheneum en ik ging naar de mavo/havo brugklas. Maar ook in die jaren bleek het erg nuttig te zijn dat Robin mijn buurjongen was. Een simpele 'he' van Robin in de gangen en iedereen wilde weten hoe ik die enorme jongen kende. Hij was mijn buurjongen en hij had me nooit in elkaar geslagen. Een zwaai van Valerie was ook al voldoende voor bewonderde blikken. Ze was geen vriendin, we waren buurmeisjes. Soms fietsten we samen, maar dat was niet vaak. Alleen als we elkaar toch troffen in de poort. Robin en Valerie hadden zwak voor me, omdat ik altijd stilletjes was en soms ook verdrietig. We volgen elkaar nog steeds via social media, zo houden ze nog steeds een oogje in het zeil.

Veel vriendinnen heb ik nog steeds niet. De meeste contacten verloor ik uit het oog nadat een school of studie was afgerond. Vaak was ik teveel verloren in het leven wat erna volgde. Het is niet dat ik moeilijk contact maak, integendeel zelfs. Ik stap ook zonder problemen af op de dame met de hoofddoek die ik zie lopen met een kinderwagen en twee meisjes. 'Pardon?' Ik zie de dame omkijken en vervolgens lachen.

'U bent nieuw hier, wat leuk.' Ze steekt direct haar hand uit. 'Farida, aangenaam.'

‘Brigitte.’ Meteen zie ik het vragende gezicht. ‘Ik ben geadopteerd.’ Gewoonlijk zeg ik dit niet zo snel, maar om een voor mij onbekende reden zeg ik dit wel tegen Farida.

Farida begint hard te lachen. ‘Mijn excuses, de naam had ik niet bij u verwacht. Maar het is een mooie naam. Het past geweldig. Welkom.’ Ze trekt de kinderwagen naar zich toe. ‘Dit zijn Farah en Rania.’ In de wagen zit de jongste Farah, ik schat haar een jaar of twee. Rania, de oudste, staat op het plankje ervoor; het meisje moet de leeftijd van Gia zijn.

‘Dit zijn Gia en Yasmine.’ Ik knik naar mijn dochttertjes.

‘U verrast me steeds meer met uw namen.’

‘Ik houd van elegante originaliteit’, antwoord ik terwijl we richting het gebouw lopen. ‘Gaat Rania ook naar de klas van Juf Emma?’

‘Dat klopt. Gia ook? Kijk Rania een nieuw meisje. Ga jij Gia in de klas helpen?’

Rania stapt van de wagen af en knikt van haar wagen. ‘Wil je met mij mee? Ik laat je de poppenhoek zien.’ Ze pakt al meteen het handje van Gia. Die kijkt op haar beurt aarzelend naar haar moeder.

‘Ik loop met je mee meisje. Pak Rania’s handje maar.’

In de gang zie ik een aantal moeders staan en een paar beginnen meteen te fluisteren.

‘Dit zijn Brigitte, Gia en Yasmine. Ze zijn hier pas komen wonen.’

‘Jullie zijn de nieuwe bewoners van de villa bij de vijver’, zegt een dame met kort donker haar. Haar haren zijn geknipt in een chique bobijn. Ondertussen probeert ze het jasje uit te doen van haar zoontje, een jongetje met donkere zwarte krulletjes. ‘Welkom in ons dorp’, zegt ze vriendelijk. De andere dames fluisteren nog gauw iets tegen elkaar. ‘Mijn naam is Gerdien en dit is Max.’

‘Mijn naam heb je gehoord. Aangenaam kennis te maken. Met jullie allemaal’, beleefd schud ik de handen van de andere dames. Ondanks het gefluister zijn ze allemaal ontzettend beleefd en al gauw heb ik kennis gemaakt met deze groep moeders. Later arriveert ook Genevieve, een Antilliaanse dame die ook nog niet zo lang in het dorp is komen wonen. Haar dochttertje Yman zit in dezelfde klas als Gia. Volgens Gerdien komen er steeds meer mensen van buitenaf. Veel vaste bewoners hebben hier moeite mee, maar gelukkig blijven ze redelijk beleefd tegen de nieuwkomers. Gerdien komt zelf ook

uit het dorp, ze is er opgegroeid en ziet geen reden te vertrekken. ‘Zeker niet nu er zoveel nieuwe mensen komen wonen.’

Ik druk Yasmine tegen me aan. Dit was de reden dat ik naar deze plek wilde. Hoewel ik merk dat er een gesloten gemeenschap leeft, hebben ze allemaal een beleefdheid en redelijkheid die ik miste in de randstad. Gia is tot mijn opluchting al helemaal opgevangen door Rania, Max en een aantal andere kindjes uit de groep. ‘Zijn Rania en Max vrienden?’

‘Ja, maar dat is alleen hier bekend’, zegt Farida en ik zie Gerdien lachend met haar hoofd schudden. ‘Grapje, ja ze hebben een bijzondere klik. Allebei eigenzinnig, maar een mooi karakter.’

‘En Yman?’ Vraag ik aan Genevieve. De vrouw is donker, maar Yman heeft een lichte huid, maar wel lichtbruine krulletjes.

‘Yman kan met iedereen door een deur’, antwoordt Genevieve. ‘Maar ze trekt vooral naar Rania. Ik denk omdat ze allebei niet Nederlands zijn.’ We zien hoe Gia naast Yman komt zitten en de meisjes lijken meteen een band te hebben. Soms zie je dat met een blik. Woorden zijn niet altijd nodig, soms is een blik al voldoende om te weten dat je iemand nooit uit het oog gaat verliezen. Of iemand voorgoed kwijt bent.

‘Het is een leuke groep’, zeg ik tegen Thijn als ik thuis ben. Ik geef hem Yasmine, die hij dankbaar in zijn armen neemt. ‘Het lijkt me leuk die dames een keer uit te nodigen.’

‘Alle moeders?’ Thijn kijkt me zijdelings aan.

‘Allemaal is een beetje veel, maar ik kan moeilijk een selectie maken’, zucht ik nu. ‘Ik doe het wel niet.’

Thijn grijnst naar me. ‘Je mag het doen, dat weet je. Ik ga desnoods wel naar een flexplek.’

‘Nee, ons werk gaat voor. Ben je gek.’ Ik geef hem een kus. ‘Zo graag heb ik die dames niet hier. Maar Farida, Genevieve en Gerdien mag ik wel. Daar heb ik een goed gevoel bij.’

‘Hmm...’ Thijn probeert Yasmine in de draagzak te doen. ‘Jouw gevoel klopt meestal wel. Heb je veel werk voor vandaag?’

Ik zet mijn mok onder het koffieapparaat en druk weer op de knop voor de cappuccino. ‘Zeker. Ik ben gevraagd een essay te schrijven over een aantal bedrijfsovernames en de effecten op de beurs.’

‘Toe maar, toe maar, mevrouw de analist.’

‘Journalist’, grijns ik bescheiden. ‘Jij bent de analist.’

‘Je schrijft een analyse, dus dan ben je...’

‘Essay.’

‘Dat is toch hetzelfde?’

‘Niet helemaal, ik interpreteer geen data en grafieken zoals jij dat doet.’

‘Jij interpreteert ook data, alles wat informatie is, dat is data.’

Men gaat er altijd vanuit dat de man financieel gezien het gezin runt. Dat daar de kennis zit. Ze denken er zelden er bij na dat de vrouw ook het brein kan zijn achter de inkomsten en het succes van een echtpaar. Zelf zal ik mezelf niet gauw als een succes zien, maar ik kan me voorstellen dat mensen dat denken als ze naar ons nieuwe huis kijken. Dat kan je niet van de lucht kopen, dat weet iedereen. Dan denken ze snel ‘die heeft een rijke man’ en niet ‘die vrouw zal er hard voor gewerkt hebben’. Er wordt niet vaak bedacht dat de vrouw een aandeel heeft in het financiële succes. Als dat wel het geval is, dan hebben mensen daar ook weer een oordeel over. Zeker als de man minder succesvol lijkt voor de buitenwereld. Lijkt, zeg ik express. Daarom wil ik ook niet te koop lopen

met onze zaken, de verdeling tussen Thijn en mij. Volgens Thijn ben ik inderdaad het brein achter de investeringen die we de laatste jaren hebben gedaan. Ik luister gewoon goed. Dat is het altijd geweest. Als klein meisje luisterde ik al mee met de zakelijke gesprekken van mijn vader, de overwegingen die hij maakte als investeerder in diverse ondernemingen. Natuurlijk begreep ik het niet meteen, maar daardoor begreep ik economie en financiën wel snel. De keuze voor een carrière als financieel verslaggever was daarom eenvoudig gemaakt. Daarin kon ik verder met luisteren. Mensen dachten nooit dat ik iets begreep of kennis van zaken had. Daardoor werd er vaak te veel gezegd in mijn bijzijn. Ik hield alles netjes geheim. Als het 'off the record' was, dan bleef dat ook zo. Het bleef voor mij, dus deed ik mijn eerste investeringen toen ik twintig jaar was. Heel voorzichtig, dat wel. Voor mijn studie hield ik de beurzen goed in de gaten, eerst alleen als research, maar later werd het een business op zich en al gauw had ik vijf aandelen in mijn portefeuille. Enkel door te luisteren, zit ik nu in dit enorme huis. Niet gek voor een grijze muis. Toch ga ik niet in op Thijns opmerking, het is goed zoals het is. Al heeft hij gelijk. Informatie is data en dat is mijn kracht. Gelukkig heb ik dat gunstig weten om te zetten tot een financieel succes. Gelukkig. Geluk. Daar heb je het weer.

'We moeten de schermen nog installeren.' Ik pak mijn mok met cappuccino en loop naar de grote eettafel. 'Wil je dat nog doen?'

'Daar hebben we dit huis tenslotte voor gekocht. Om de televisieschermen op te hangen om de beurzen te volgen.' Met Yasmine nog in zijn armen, wandelt Thijn naar de eetkamer achter de woonkamer. Ik volg hem met mijn ogen, bedenkend dat we ook nog die kamer hebben om in te richten. We maken geen gebruik van een architect. 'Willen we dat ons definitieve kantoor maken?'

'Nee, alsjeblieft. Laten we nog een beetje normaal blijven. Vier schermen', mompelt Thijn in zichzelf. 'Hangen we die naast elkaar?'

'Prima.' Ondertussen open ik diverse websites waarop ik de beurzen die dag kan volgen. Ik pak de afstandsbediening en ik zoek de Amerikaanse nieuwszender die ons 24 uur per dag informeert over de economie van de hele wereld. Terwijl ik begin aan mijn tweede cappuccino van die dag laat ik de grafieken van de huidige koersen en indexen op mij inwerken. Grafieken maken mij rustig, vaak merk ik al gauw hoe de aandelen die dag gaan lopen. Niet dat iemand geïnteresseerd is in mijn gevoel daarover, maar het is grappig aan het eind van de dag te merken dat ik goed zat. Op basis van de eerste cijfers doe ik mijn eerste investeringen op de CFD's. Als ik zie dat het goed loopt, kan ik

mijn winst pakken en als ik vertrouw op succes op langere termijn laat ik het staan. Mijn aandelen laat ik nog staan, ik zie geen reden daarin te veranderen deze dag.

Naast mij heeft ook Thijn zijn laptop geopend. Hij verdiept zich meer in de activiteiten van de bedrijven. Welke overnames lopen er? Waar gaan er banen vallen? Waar komen banen bij? Welke investeringen worden gedaan? Bijzondere aankopen? De afgelopen jaren heeft Thijn veel succes geboekt met zijn analyses in het vastgoed. Het succes van veel bedrijven heeft ervoor gezorgd dat deze zijn gaan bijbouwen of moesten verhuizen naar een andere locatie. Bedrijven bouwden een eigen gebouw of vastgoedbedrijven investeerden nog meer in het aanschaffen van nieuwe gebouwen voor bedrijven. Aan alle kanten zagen wij beweging op dat gebied.

Als Yasmine begint te pruttelen neem ik haar van Thijn over. Ik vind het altijd fijn haar bij me te dragen. Zelfs als ik bezig ben met een artikel. Dus ik leg haar weer in een draagdoek en installeer mij achter mijn laptop om te beginnen met de research voor mijn essay. Ik ben verdiept in een onderzoek, als ik de telefoon van Thijn hoor trillen. Met moeite probeer ik het te negeren, maar hij gaat een paar keer. Om mij af te leiden, aai ik het ruggetje van mijn dochtertje.

‘Ik ben vanmiddag weg. Is dat goed? Of heb je me nodig met de meisjes?’

‘Nee. Nee lieverd, dat kan.’

Data. Informatie. Dat lees ik in alle vormen. Ook mensen. Wij zijn ook data. Woorden. Stemmen. Geluiden. Lichaamstaal. Dat is onze data. Ze vormen allemaal de omstandigheden van dat moment. Onze boodschap naar de mensen om ons heen. Net als de grafieken van de AEX of de DOW Jones. Wat zegt jouw grafiek? Hoe staat jouw aandeel van die dag? Hoe toegewijd ben jij naar de mensen om je heen? Soms gaat het niet om gevoel. Soms is het een kwestie van lezen. Ik lees Thijn. Altijd en zijn koers is aan het dalen. Of liever gezegd, afdwalen. Ik kan alleen niet lezen waarheen.

Het is inderdaad een fijne club. Hoewel ik de moeders op de school wel beter leer kennen, heb ik nog niet het initiatief genomen om ze bij mij thuis uit te nodigen. Ik heb de ruimte nodig om te aarden in mijn nieuwe huis en de nieuwe omgeving. Zo gaat het vaak. In het begin voel ik mij flink, dan zeg ik dat ik me thuis voel en zit ik vol initiatieven. Na een paar dagen ontstaat er toch een neerslachtig gevoel, alsof ik ontheemd ben of iets dergelijks. Gia lijkt mijn onrust aan te voelen, want ze is erg moeilijk en daagt me continue uit. Thijn is de middagen regelmatig weg en dat maakt me ook onrustig. Iets waar Gia ook gebruik van maakt, samen met Yasmine en die twee maken me helemaal dol. Op een gegeven moment laat ik het allemaal voor wat het is en ga ik met ze in het grote bed hangen met een Disney film. Gia mag uiteraard kiezen en ze kiest toch Frozen, hoe verrassend. Als ze naast me komt liggen, besef ik dat het voor haar ook allemaal veel is. Een nieuw huis, een nieuwe school, nieuwe kindjes. Ze valt dan ook al na een half uurtje in slaap en ik laat haar. Gelukkig ligt mijn laptop naast mij en ik kan ondertussen verder met mijn essay. De deadline is over een week en ik heb behoorlijk wat research kunnen verzamelen. Daarnaast schrijf ik ook nog korte artikelen over de laatste economische ontwikkelingen in het bedrijfsleven en hier en daar korte beschouwingen en betogen. Essays vragen altijd iets meer werk, helemaal omdat ik altijd een originele uitvalshoek wil vinden en doordachte argumenten. Ik eis altijd te veel van mezelf. Dat perfectionisme heeft me in dit huis gebracht, maar het voelt soms ook slopend. Het nooit tevreden zijn, nooit zeker zijn over wat je levert. Altijd denken dat het beter kon. Altijd bang zijn voor een teleurstelling in de vorm van negatieve feedback, commentaar of kritiek. Het hoort er allemaal bij, dat weet ik wel. Het is de keerzijde van het schrijversvak.

Daarom heb ik dagen als deze. Dat ik het liefst wegkruip onder de dekens. Verstopten voor de buitenwereld. Geen woorden naar buiten brengen. Niemand die vraagt om mijn visie, kennis of mening. Gewoon rust.

Ik voel Yasmine's handje in mijn hals en ik kijk naar beneden. Ze is wakker en ik haal haar uit de draagzak. Ik leg haar tussen mij en Gia in en geef haar een speeltje. Het spelen gaat haar nog niet heel goed af, maar oefenen kan nooit kwaad. De meisjes geven me genoeg afleiding terwijl Thijn weg is. Ik ga hem geen bericht sturen. Niet vragen of

hij naar me toe wil komen. Al weet ik niet hoe laat hij thuis zal zijn. Net als ik toch besluit hem te berichten hoor ik mijn telefoon af gaan.

Het is een bericht van het Financieel Dagblad, over een investering van een groot Amerikaans tech bedrijf in een Nederlands bedrijf. Ik open het bericht en zie als eerste de naam van de Nederlandse organisatie staan, Herah Solutions. Met kloppend hart scroll ik verder en wat ik vreesde komt tevoorschijn in mijn scherm. Een foto, met Thijn en nog drie mensen, waaronder twee dames van Herah Solutions. Dit zijn de momenten dat ik baal van de overeenkomsten tussen Thijn en mij. Dat we in elkaars werkveld zitten. Dat ik bij veel overnames Thijn voorbij zie komen en ontdek met wie hij besprekingen heeft gehad. Het zijn niet altijd dames. Zelf heb ik regelmatig besprekingen met mannen, hoge heren van diverse holdings die mij inlichten over hun plannen. De veranderingen in de markt. Het zit zowel Thijn en mij dwars. Wat we nodig hebben om ons werk te doen en wat erbij komt kijken. We moeten elkaar vertrouwen, alleen valt het ons allebei zwaar. Daar vinden we elkaar in. Het drijft ons niet uit elkaar, maar maakt ons hechter.

Ik besluit hem een bericht te sturen.

Gefeliciteerd met Herah Solutions, lieverd. XXXX

Nog voordat ik mijn telefoon heb weggelegd, voel ik hem trillen.

Dank je wel, schat. Ik kom er nu aan. XXXX

Ik antwoord niet, maar ik stuur hem een foto van de meisjes. Hij weet genoeg.

Is het weer zover? Tot zo lekker ding. XXXX

Lekker ding, zo noemt hij mij. Ik zie mezelf niet zo. Terwijl ik mijn hoofd in het kussen leg, pak ik een lok van mijn haar. Het is nog steeds zwart en ik draag het nog steeds lang. Grijs haren blijven nog weg, al komen er wel meer bij. Het zal vast door de meisjes komen. Regelmatig twijfel ik erover of ik mijn haren moet afknippen tot een volwassen korte coupe, maar ik voel me er prettig bij mijn haar lang te houden. Het geeft me meer vrijheid. Zelfs als moeder van twee jonge meisjes, zie ik de noodzaak niet het af

te knippen. Ik draag het vaak genoeg opgestoken, als het in de weg zit dan bieden klemmen en elastiekjes een oplossing. Hoe langer ik blijf liggen, hoe verder mijn gedachten afdwalen. Verder weg van Thijn. Ik houd van hem. Hij is mijn maatje. Hij is de persoon met wie ik wil zijn, maar soms dwalen mijn gedachten weg naar het leven voor Thijn. De avonturen die ik had en kon hebben met iedereen die op mijn pad kwam. Zowel Thijn als ik leefde zo'n leven. Druk, levendig, afwisselend en toen ontmoetten we elkaar. Wat begon als een avontuur onttaardde in een liefdevolle samenwerking. Liefdevol, want we werden en zijn verliefd. Dat gaat niet over. Alleen hoe kan je iemand vertrouwen die een druk leven heeft geleid?

'Mama...' Gia is wakker en kruipt tegen me aan. Het is tijd voor het flesje voor Yasmine. Ze begint langzaam te jammeren. 'Niet weg gaan, mama.' Gia legt haar armpjes om mijn middel. Ik geef Yasmine haar speen in de hoop dat ik tijd kan rekken, zodat Gia nog even rustig blijft tot Thijn thuis komt. 'Meisje, ben je zo moe?' Mijn handen gaan over Gia's hoofdje. 'Mama gaat niet weg. Mama is hier. Dat zie je toch?'

Gia en Yasmine heb ik rustig, maar ik weet dat ik niet kan opstaan. Een beweging van mij en de alarmen zijn geactiveerd. Gia. Yasmine. Terwijl ik blijf liggen, wens ik dat Thijn snel thuis komt. Dan gaan mijn gedachten naar Celine. Ze heeft een 32-urige baan als projectmanager bij een ICT-bedrijf. Haar man is ook projectmanager, maar dan bij een organisatie dat gespecialiseerd is in biotechnologie. Veel organisaties zijn mij niet vreemd. Als journalist weet ik mij te verdiepen in allerlei sectoren. Ik heb de vaardigheid met iedereen mee te kletsen, zelfs als ik de materie niet voldoende beheers. Maar goed, Celine, zij en haar man hebben drie kinderen. De oudste heet Joris, de middelste Brian en de derde Saar. Ze hebben een goed leven, maar de kinderen moeten vier dagen in de week naar de buitenschoolse opvang. Ze hebben niet de luxe om de kinderen thuis te houden, zoals wij. Bij hen lukt het allemaal. Bij ons weet ik niet of het zal werken. Dat zal voornamelijk aan mij liggen. Ik kan mijn kinderen niet te lang missen, nu zeker niet. Celine weet het allemaal.

Celine, ben je druk?

Ik zie meteen dat ze een bericht aan het typen is.

Celine: Voor jou niet. Hoe gaat het in je kasteel?

Ik: goed. druk. moe. het kasteel bevalt goed.

Celine: ik zag het bericht van Thijn. Heb jij geen afspraken binnenkort?

Ze brengt me op een idee.

Ik: dat kan ik regelen.

Celine: doen. Even eruit. Laat Thijn bij de monsters.

Ik: dank je wel.

Celine: daar ben ik voor. X

Het gaat tegen mijn principes in. Dat leven wil ik niet meer. Vluchten als het moet, maar Celine herinnert mij eraan dat ik ook weleens eruit mag, zolang ik mij rustig houd. En er is maar een bij wie ik terecht kan, zonder dat het fout gaat. Coen van Ravenwegh. Een man die ik leerde kennen toen ik als jonge studente journalistiek een congres bezocht. Hij was daar samen met zijn vrouw Pia en ik sprak hem, flink als ik was, aan over de huidige economische omstandigheden na 9/11. Ik had werkelijk geen idee wat ik zei, maar gedurende het gesprek drong het steeds meer tot me door hoe de wereld ging veranderen voor veel mensen. Wat de invloed van de aanslagen was op de economie, de aandelenmarkt en de financiële sector. Ik raakte met hem in gesprek en zijn vrouw stond er al die tijd bij. Na een kwartier was hij genoodzaakt het gesprek te beëindigen, maar zijn vrouw bleef in mijn buurt. Zo'n jong ding moest hier niet alleen zijn en na afloop boden ze mij een lift aan naar huis. Pia was zelfs nog met mij meegelopen om mijn ouders te woord te staan. Tegen mijn moeder zei ze hetzelfde. Zo'n jong ding moet niet alleen rondlopen op dergelijke congressen. Mijn moeder had haar bedankt en gelijk gegeven, alleen had ze geen keus gezien mijn studie. Wel had ze er vertrouwen in dat ik op de juiste manier met de omstandigheden om kon gaan. Toen nog wel, na mijn afstuderen had ze geen invloed meer op mijn acties. Coen en Pia evenmin, maar ik kwam het echtpaar regelmatig tegen tijdens mijn werk en we kregen een band. Ze hebben zelfs geprobeerd mij te koppelen aan hun zoon. Het was een leuke jongen, maar hij wilde per se naar Harvard en dus gingen we uit elkaar. Hij woont nu in Amerika met een leuke Amerikaanse vrouw, uiteraard. Maar nog steeds kan ik terecht bij Coen en Pia. Als ik het nodig heb voor mijn werk. Coen heeft altijd verassende visies op het bedrijfsleven en zeker

voor mijn essay kan ik hem goed gebruiken. Als Thijn thuis is, staat mijn afspraak met Coen vast. Overmorgen, rond lunchtijd. Pia zal er ook zijn, zoals altijd.